

Sołectwo Dąbrówka Osuchowska

Sołectwo Dąbrówka Osuchowska

Sołtys: *Trzpis Sylwester /tel. 504099556/*

Rada Sołecka:

- Bierzyński Józef
- Myszka Kinga
- Serafin Małgorzata
- Cygan Wiesław
- Smoleń Marcin
- Smoleń Joanna
- Luka Mariola

Zajmuje powierzchnię 4,84 km². Nazwy części wsi lub przysiółków: Druga Dąbrówka, Podlesie. Nazwy obiektów fizjograficznych: Kleśnia – pole; Łazowa – pole, pastwisko, łąki, kanał; Sojówka – pole; Trzciańskie – pole (stan z 1966 r.). Dąbrówka Osuchowska pod koniec XIX w. była na pewno przysiółkiem wsi Kawęczyn. Nazwa wsi może wywodzić się od tego, że teren był tu podmokły z tego powodu ludzie „kawęczeli” – narzekali. Wieś Dąbrówka Osuchowska wzmiankowana była w 1674 r. Miejsce strajków chłopskich i zbrojnego starcia policji z ośmiuset chłopami w 1937 r. Zginął wówczas 17 letni Stanisław Borowiec z Brnia Osuchowskiego, a 42 osoby zostały ranne. Następstwem tych zajęć była pacyfikacja wsi przez policję i aresztowanie 72 osób, z czego 40 w samej Dąbrówce Osuchowskiej. Dla upamiętnienia tych wydarzeń w roku 1957 działacze ruchu ludowego z terenu Gminy Czermin ufundowali tablicę pamiątkową.

Na przełomie XIX i XX w. istniała tu szkoła dwuklasowa. Ok. 1882 r. mieszkało tu 515 osób. Pod koniec września 1914 r. Rosjanie stawiali tu zacięty opór atakującym Niemcom, którzy zajęli te tereny w dniu 30 września 1914 r. W 1906 r. istniała w wiosce szkoła 2-klasowa, w której nauczycielami byli: B. Kryszałowicz i F. Glenicki.

Na terenie wioski odkryto ślady osadnictwa z okresu paleolitu i mezolitu (9800-5800/5600 przed Chr.). Występują tam też stanowiska archeologiczne z młodszej epoki kamiennej – neolitu (5800/5600-2400/2300 przed Chr.), a także z epoki brązu i wczesnej epoki żelaza (2400/2300-1700 przed Chr. i 1500-450 przed Chr.) oraz epoki żelaza i okresu wpływów rzymskich – pierwsze 4 wieki po Chr. i okresu wczesnego, a także późnego średniowiecza. Jako osada wzmiankowana była w 1674 r. Ok. 1870 r. wymieniana jest jako obszar dworski Dąbrówka w gminie katastralnej Kawęczyn, na terenie której znajdowała się gorzelnia. Ok. 1882 r. zamieszkiwało tam 803 osoby. W okresie przedwojennym był tu duży folwark, którego zamożna właścicielka podarowała Kawęczynowi błonia wiejskie. W Kawęczynie przed wojną były dwa młyny – wiatraki. Jeden w gospodarstwie Walentego Łaza, a drugi, mniejszy u jego sąsiada Treli, któremu zniszczyła go burza i już go nie odbudował. Młyn u Łazów służył aż do końca okupacji hitlerowskiej. Pod koniec wojny w sierpniu 1944 r. urządzili w nim punkt obserwacyjny żołnierze niemieccy i spalili go podczas odwrotu. Wioska była wówczas pod silnym ostrzałem ze strony niemieckiej kolonii Hohenbach, skąd ogniem kierowali miejscowi koloniści, którzy znali dobrze ten teren, kierując ogień szczególnie na piwnice i domy murowane. W wiosce toczyły się też zacięte walki. Kawęczyn wyzwolony został w pierwszych dniach sierpnia 1944 r. Nazwa wsi Dąbrówka Osuchowska pojawiła się dopiero po II wojnie światowej. W 1964 r. w starym drewnianym budynku o jednej sali lekcyjnej, działała 4-klasowa szkoła, której kierowniczką była Zofia Gruszka. Do szkoły tej wówczas uczęszczało 25 uczniów, a wioska wówczas liczyła 330 mieszkańców, w tym 163 kobiety i 167 mężczyzn.